

[Geert-Jørgensen.]

Bestræbelser med Hensyn til at holde saa mange som muligt udenfor det offentlige Fattigvæsen.

Ser jeg nu paa selve Lovforslagene, saa har ogsaa jeg nogle Betæneligheder, og det er jo navnlig Betæneligheder, vi udtaler her i denne Sal. Medens det er Regeringspartiernes Opgave — og især følte jeg, at det var det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen (Lejres) Opgave i Gaar — at synge Lovsange til Lovforslagenes Pris og til den højtærede Socialministers Pris, saa er det i alt Fald vor Opgave, der staar uafhængigt til alle Sider, at pege paa det, som vi anser for Svaghederne eller Vanskelighederne ved hele dette sociale Lovkompleks.

Og dér standser da ogsaa jeg, ligesom andre Talere, ved dette, at hele det sociale Arbejde lægges ind under de saakaldte sociale Udvalg, at Hjælpekasserne og Værgeraadene ophæves, og det Arbejde, som disse Institutioner har haft under sig, lægges ind under det saakaldte sociale Udvalg.

Ogsaa jeg maa spørge, om ikke dette er at overbebyrde Kommunalbestyrelserne, og især disses sociale Udvalg, med Arbejde. Det har naturligvis den Fordel, at de, der raader for Pengekassen, ogsaa kommer til at bestemme, hvordan Pengene gives ud. Hele det vidtgrenede sociale Arbejde bliver altsaa centraliseret i Kommunalbestyrelsen, og navnlig i dennes sociale Udvalg, men er det dog ikke en for stor Byrde at lægge paa Mennesker? Jeg forudser, at i de større Kommuner maa Kommunalbestyrelserne forøge deres Medlemstal, og man maa da ved de kommunale Valg tage Hensyn til at vælge Mennesker, der f. Eks. har Interesse for Børneværnsarbejdet eller Interesse for det Understøttelsesarbejde, som Hjælpekasserne nu øver.

Det er jo ofte Svagheden ved de kommunale Valg, at det beror paa større eller mindre Tilfældigheder, hvem der bliver valgt ind i Kommunalbestyrelsen, og at man ikke altid tager Hensyn til de særlige Opgaver, som Medlemmerne nu en Gang faar indenfor Kommunalbestyrelsen. Men lad os haabe, at det gaar saadan, at den, som Vælgerne giver en Bestilling, giver de ogsaa Forstand til at røgte denne Bestilling. Ja, Udtrykket lyder somme Tider lidt anderledes, men her er det jo Vælgerne, der giver Mennesker disse Bestillinger.

Jeg ser nok, at man til det sociale Udvalgs Arbejde og til Administrationen i det hele taget kan knytte interesserede Medarbejdere; men jeg tror, det vil volde Vanske-

lighed, netop fordi disse frivillige Medarbejdere i Virkeligheden ingen Myndighed faar.

Man kan ogsaa være betænkelig ved Lovforslagets § 28, der paabyder, at Købstæder og Landkommuner paa 3 000 Indbyggere eller derover skal oprette et fast Kontor, Socialkontoret, med daglig Ekspeditionstid. Et saadant Paabud til Kommunerne behager mig i hvert Tilfælde ikke. Man kan vel dog gaa ud fra, at Kommunalbestyrelserne bestaar af fornuftige Mænd og Kvinder, der selv kan skønne over, om det nu ogsaa er nødvendigt eller ikke at oprette et saadant Kontor.

Et Kontor forudsætter i det mindste en lønnet Kontorstyrer, og jeg tror ikke, at der i et Sogn med 3 000 Indbyggere eller med en bymæssig Bebyggelse paa 2 000 Indbyggere vil være Brug for et Socialkontor med daglig Ekspeditionstid. Saadant noget kan man have Brug for i København og i de større Provinsbyer, men i Landkommuner, som er udover det almindelige, men dog ikke store, har man virkelig ikke Brug derfor; det er dog et Spørgsmaal, om man har Brug for det i Brønderslev eller de Sogne, hvor der er Stationsbyer. Jeg synes derfor, at dette „skal“ skulde ombyttes med et „kan“.

Jeg er i det hele taget bange for, at der i Love staar alt for mange „skal“, i alt Fald flere end nødvendigt. Det er en betænkelig Sag, at Rigsdagen mere end nødvendigt vil byde og befale over folkevalgte Kommunalbestyrelser. Disse skal have Frihed, og de skal have Ansvar. Derfor er jeg ogsaa imod det „paahviler“, der staar i § 33, idet jeg gaar ud fra, at det betyder „skal“.

I samme Paragraf hedder det med Hensyn til Kommuner med over 5 000 Indbyggere, at Kommunalbestyrelsen „skal“ drage Omsorg for, at der i Kommunen findes en forsvarlig kommunal Sygepleje, der skal knytte en eller flere faguddannede Sygeplejersker samt Vagter (Vaagekoner) til det sociale Udvalg i Forvaltningen af denne Lov. Dette betyder, at man i adskillige Kommuner ganske skal tilside sætte de frivillige Sygeplejeforeninger eller Menighedsplejen, der findes i mange Sogne. De frivillige Sygeplejeforeninger har taget et mægtigt Opsving i vor Tid, næsten hvert Sogn i Landet har sin Forening, der holder faguddannede Sygeplejersker, og disse tager sig i høj Grad af de fattige syge, og i mange Kommuner, navnlig de større, findes der Menighedspleje, som ogsaa løser disse Opgaver.

Men nu hedder det, at enhver Kom-